

5. nedeľa po VN, Deň matiek – pozvanie k Večeri Pánovej, 10.5.2026

Nezabudnem na teba – vernosť lásky

Text: Izaiáš 49,15-16: „**Či zabudne žena na svoje nemluvňa a nezľutuje sa nad synom svojho lona? A keby aj ony zabudli, ja nezabudnem na teba. Hľa, vyryl som si ťa do dlaní.**“

Deň matiek v sebe nesie niečo veľmi zvláštne. Nie je to len sviatok kvetov, poďakovaní a básničiek. Je to deň, ktorý sa dotýka jednej z najhlbších ľudských skúseností — skúsenosti lásky, ktorá nesie, opatruje, bdie, odpúšťa a zostáva verná aj vtedy, keď je unavená.

A práve preto dnes znie toto slovo proroka Izaiáša tak silno.

Tieto slová nevznikli v ľahkých časoch. Izrael je v zajatí. Jeruzalem je zničený. Ľudia majú pocit, že ich Pán Boh opustil. Tesne pred naším textom zaznie bolestná veta: „**Hospodin ma opustil, Pán na mňa zabudol.**“ To nie je vzbura. To je únava človeka, ktorý dlho nesie bolesť. A práve do tejto bolesti Hospodin odpovedá obrazom matky.

Biblickí vykladači upozorňujú, že ide o jeden z najsilnejších obrazov Božej lásky v celej Starej zmluve. Pán Boh tu prirovnáva svoju vernosť k matke, ktorá dojčí dieťa — teda k vzťahu najbližšiemu, najintímnejšiemu a najprirodzenejšiemu, aký človek pozná.

A predsa On ide ešte ďalej: „**A keby aj ony zabudli — ja nezabudnem.**“ To je šokujúca veta. Lebo materská láska patrí medzi najistejšie veci života. A Pán Boh hovorí: Aj keby zlyhalo to najpevnejšie ľudské puto — moja láska nezlyhá.

Možno práve preto tento text tak silno zaznieva na Deň matiek. Pretože mnohí dnes myslia na matku s vďačnosťou. Niektorí s bolesťou spomínajú. Niektorí s prázdnotou, lebo ich vzťah s mamou bol vzťahom, ktorý zlyhal. Niektoré mamy nesú únavu, nepochopenie alebo pocit, že ich obeť nikto nevidí. A niektorí ľudia dnes nesú v srdci otázku: „*Pamätá Pán Boh ešte na mňa?*“

A práve do týchto okamihov prichádza Božie slovo: „**Nezabudnem na teba.**“ Nie: „*Nezabudnem na ľudstvo.*“ Nie: „*Nezabudnem na cirkev.*“ Ale: „**Nezabudnem na teba.**“ Na teba osobne – na tvoje meno, na tvoj príbeh, na tvoju únavu, na tvoje rany. Nezabudnem!

Lebo „**Vyril som si ťa do dlaní.**“ Staré komentáre vysvetľujú, že ide o obraz mena alebo obrazu vyrytého do ruky ako trvalej pripomienky. Niekedy si tak ľudia vyryli do dlane meno svojho boha, božstva, ktorému sa klaňali. Hebrejské **קָטַף – cháqaf** neznamená len vyryť, ale doslova vytesať, trvalo, nezmazateľne zaznamenať. Používalo sa napr. na označenie rytia nápisov do kameňa, alebo kovu, resp. na vytvorenie trvalého znamenia. Ide o obraz **trvalého, nezmazateľného vpísania**. Pán Boh teda nehovorí iba „*Zapamätal som si ťa,*“, ale „*Navždy som si ťa vyril, ako trvalé znamenie. Nie si len v mojej pamäti. Si vpísaný do mňa. Do mojich dlaní.*“

Pre kresťanskú interpretáciu je to veľmi silné spojenie s Kristovými ranami. Cirkevní otcovia často videli v tomto texte predobraz ukrižovania: meno človeka je „vpísané“ do Božích dlaní cez klince kríža. Každý z nás je vyrytý v Kristových dlaniach cez rany, ktoré spôsobili klince, ktorými bol pribitý na kríž. A potom vo svetle tohto obrazu aj Večera Pánova získava iný rozmer.

Hebrejské slovo „vyril“ znamená viac než len zapamätat si. Znamená vytesať natrvalo. Pán Boh nehovorí: „*Občas si na teba spomeniem.*“ Hovorí: „*Tvoj život je vpísaný do mojich dlaní.*“ A keď sa pozeráme na Kristove prebodnuté ruky, vidíme, akú cenu mala táto vernosť lásky.

Prijímajme dnes dary Večere Pánovej ako tí, na ktorých Pán Boh nezabudol. Ako ľudia, ktorých meno je vpísané do Kristových dlaní. Ako ľudia, ktorých nebeský Otec nepozýva preto, že sú dokonalí, ale preto, že ich miluje vernou láskou.

Možno si dnes pri spomienke na svoju mamu uvedomujeme, koľko neviditeľnej obeť môže byť ukrytá v láske. Koľko prebdených nocí, tichých modlitieb, odpustení, starostí a každodenného lámania vlastného pohodlia pre dobro druhých. Materská láska často dáva samu seba, aby iní mohli žiť. A práve preto nám môže byť Deň matiek zvláštnym oknom k pochopeniu evanjelia. Pretože pri Večeri Pánovej stojíme pred láskou, ktorá tiež dala samu seba. Kristus neláme iba chlieb. On láme seba pre človeka. Dáva svoje telo a svoju krv ako znamenie zmluvy, ktorá sa nevzdáva človeka ani v jeho

slabosti, páde či bolesti. Pán Boh nám dnes prosto hovorí: „... **nezabudnem na teba. Hľa, vyryl som si ťa do dlaní!**“ Amen.